

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני הינלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- תנן לעער
- שאל בני
- הלכה פטוקה
- תחפש את האושר במקום הנכון
- חזוקים אינם סיסמאות
- ענוה עם חכמה
- התקשרות לצדיק
- בזכות מנהג קדוש
- התורה הזמנית:
- ריח טוב
- נקודות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- תחזיקו עצמכם ביד
- התבטלות הלוי אל הכהן
- החניך כמדליק נר מנר
- איך מתגברים על היצר?
- הפרשת חלה

תורת ההתחזקות

תורת ההתחזקות היא לא רק משפטי מחץ ססגוניים, זו דעת עמוקה ורחבה הדורשת לימוד וציות יומיומי.

עצות של משיח

עיקרה של תורת ההתחזקות היא מיומנות שנקראת 'עיל ונפיק'. "ארבעה נכנסו לפרדס" ומתוכם רק רבי עקיבא שהיה בקי בסוד זה נכנס ויצא בשלום, ואת המיומנות הנפלאה הזו מביא לנו רבינו בתורת ההתחזקות שלו. מטרתה העיקרית של ההתחזקות

יהודי אינו רשאי ליפול בדעתו ולהיות עצוב כועס ומר נפש כשמתחשק ומתאים לו, הוא נועץ ביועצים דגולים, בצדיקים שיורו את דרכו.

היא לחנך את האדם לחיות את חייו ולעבור את הדרך הארוכה-ארוכה עד תכליתו עלי אדמות, מתוך שמחה ואמונה.

לתורת התחזקות שכזו קוראים 'עצות'. כדי ללמוד אין להתנהג בכל מצב אין די במשפטי מחץ ודיבורים קורעי רקיעים - נצרכים כאן לימודים של ממש, עצות לכל מצב ולכל שלב. משיח נקרא 'פלא יועץ'. בשורתו הגדולה של משיח צדקנו אלו עצותיו הנפלאות שאי אפשר יהיה לסתור אותן. עצות עמוקות ומתוקות שיורו את דרכו של כל אחד. עד כדי כך יהיו העצות מדויקות ומאירות עיניים שבעזרתן נצא מגלות לגאולה (ליקו"ה או"ח תחומין ה').

העצות הללו ניתנות כבר היום לכל מטה אוזנו לדברי הצדיקים. תורת ההתחזקות של רבינו היא תורה של עצות, המציית להן חי חיי גאולה. וכפי שכבר אמר רבינו שלא יהיה בינו לבין משיח אלא העובדה שלמשיח יצייתו ולו אין מצייתים כראוי.

מתחזק אמתי הוא ממש כמו ראי שמים אמיתי שאינו נוקף אצבע מבלי להיוועץ בשולחן ערוך. מתחזק אמיתי אינו מרגיש שום דבר בלי להתייעץ עם הליקוטי מוהר"ן, ליקוטי הלכות או השתפכות הנפש - מה עלי לעשות, איך עלי להתייחס לירידה. יהודי אינו עושה מה שמתחשק לו, הוא מתייעץ בתרי"ג מצוות התורה שנקראות בזוהר 'עצות', יהודי אינו רשאי ליפול בדעתו ולהיות עצוב כועס ומר נפש כשמתחשק ומתאים לו, הוא נועץ ביועצים דגולים, בצדיקים שיורו את דרכו. זוהי התחזקות אמיתית.

תורת ה"התחזקות" איננה רק חיזוקים ועידודים, זו תורה עמוקה ורחבה הנובעת מידיעת ה' כפי שהצדיקים הגדולים משיגים את גדולתו שאין לה גבול, וכשם שלמעלה אין לה סוף, כך גם למטה אין לה גבול להתפשטות רחמי ה'.

להחזיק מעמד

קרח אינו יורד לסוף דעתו של הצדיק. הוא רואה עדה שכולה קדושים, לצידו מאתיים חמישים ראשי סנהדראות והוא ראש לשבט לוי. כוחו רב בהתגברות, אבל ישנם שני סוגים של התגברות - יש התגברות לפי שעה כדי להשיג ניצחון מסוים, ויש התגברות לאורך זמן. דהיינו התחזקות.

כדי לנצח קושי ותהיה זו משימה קשה ביותר, די ברצון חזק ויכולת. אבל יש ניסיון קשה יותר וכדי לעמוד בו אין די בכוח וגבורה, אדרבה לפעמים דווקא הגיבורים יפלו ממנו מהר יותר, והוא: להחזיק מעמד לאורך זמן. אדם יכול לאסוף את כל כוחותיו כדי להכות באויבו מכת מחץ, אבל הוא יתקשה מאוד להחזיק בקשרי מלחמה שקטה שאת קיצה אין רואים. זו הסיבה שרבים הם חללי השגרה.

קרח חולק על משה מפני שאינו מבין מי זקוק לצדיקים, מי צריך חיזוקים. כפי שמלמדים הספרים הקדושים קרח רוצה להביא כבר אז את ההנהגה של לעתיד לבוא, לא להמתין על הדורות האחרונים ולהגיע כבר כעת להנהגה על פי דין. משה רבינו יודע שרצון ה' האמיתי להתנהג בהנהגה של חסד, להמתין לחלשים שיבואו בדורות האחרית ולחזקם.

כאן נכשלו גם המרגלים שלא ירדו לסוף קדושתה של ארץ ישראל. הם הכירו את קדושת המדבר הנוטלת את האדם ממקומו בתוך ענני כבוד. ארץ ישראל היא ארץ איטית, הכל מתנהל על פי פשוטו; חורשים ביזע, זורעים בדמעה, ממתניים לגשם וברחמי שמים קוצרים כעבור חודשים. ההתנהלות הזו כרוכה בעליות וירידות לאין מספר. אין די בהתלהבות והסתערות, לרגעים הינך נלהב ומלא אמונה והנה מגיעים רגעי שפל, ושוב עולים ויורדים ועולים. לא יעזור כוח, כאן נצרכת התחזקות. ותורת ההתחזקות עמוקה היא מאוד.

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אל תצפה לאושר מהבלי עולם, כי זה תמיד כרוך בצער וחסרון.

שלום לבני חביבי וכו' כבר דיברנו הרבה שאין שום טובה בעולם שלא יהיה מעורב בו איזה צער או חסרון, ומחמת זה כל העולם מלא יסורים ויגונות וחסרונות הרבה בכל אדם ובכל זמן, בכל יום ויום ובכל עת ושעה, רק שהשינויים רבים מאד בין אדם לחבירו, ובאדם אחד בעצמו רבו השינויים, בין העתים ובין יום לחבירו ובין עת ועת. והכל כלול במש"כ קהלת לכל עת, וחישב כ"ח עתים, י"ד לטובה וי"ד להיפך, וסיים מה יתרון העושר באשר הוא עמל, כי אין שום תקנה כי אם לברוח אל עמל התורה...

והעיקר לשפוך שיחו לפני ה' על כל דבר באופן שגם בתכלית הגשמיות, מי שמונת אפי' במקום שמונת גם משם יוכל לקשר הכל להש"ת, לחשוב בכל פעם מה יהיה התכלית מזה, הלא ימינו כצל עובר. וזה סמוך שלחו לי בעצמי מתנת להחזן בימי נעורי, וכבר עבר כהרף עין, ונעשה מעמי מה שנעשה. וכהרף עין יעבור גם הזמן של כל באי עולם, ולא ישרא כי אם מה שחטף כל אחד לעצמו מהתכלית הנצחית. ועתה שמח בני במה שאנו זוכים עכ"פ לדבר מזה ולמשוך רצוננו אל התכלית הנצחית, בפרט שאנו סמוכים בכל עת ורגע בכוח הגדול של זקן הק, זה נחמתנו זה ישועתנו זה תקוותנו זה שמחתנו לנצח נצחים. אשרינו. נתן מברסלב.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	ליקוטי מוהר"ן תענא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף הזמין תולן
שבת	בח	מא.	קמג	נט:	מד
א	בט	מא:	קמד	ס.	מה
ב	ל	מב.	קמה	ס:	מו
ג	א	מב:	קמו	סא.	מז
ד	ב	מג.	קמו	סא:	מח
ה	ג	מג:	קמוח	סב.	מט
ו	ד	מה.	קמט	סב:	נ

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ח'

עונה עם חכמה

בענין של שפלות אין הפשט שאדם צריך ללכת עם ראש כפוף, ככה עלוב, זה דווקא ענוה פסולה. רבינו אומר בתורה 'חיים נצחיים' [חלק ב' סימן ע"ב] שהענוה צריכה להיות עם חכמה.

האדם חושב הוא ילך עם ראש כפוף, עם בגדים קרועים ובלויים. זה לא נקרא שפלות, לזה רבינו קורא 'ענוה פסולה' זה כלום, כלום כלום.

עיקר הענוה זה להסתכל בגדולת השי"ת, 'מה אני כנגד השי"ת'? הרי זה איום ונורא, איך אני מורד בו? איך אני כזה כפוי טובה כנגדו?

זו הרי חכמה אחרת לגמרי.

הענוה צריכה לבא אצלו ככל שהוא מרגיש יותר אלקותו יתברך.

וכך זה גם בהתקרבות לצדיק, שהוא מתקרב לצדיק והוא מרגיש את האור של הצדיק, כזה אור גדול, זה עושה אותו לענו. ואז התורה שלו מתמלאת בענוה, ונהיה אצלו תורה אחרת לגמרי, תפילה אחרת לגמרי.

אומרים בשם הרה"ק רבי פינחס מקוריץ ז"ע שאמר: 'לפני שהתקרבתי לבעש"ט הייתי מתפלל ועפו לי השיניים מהפה, אבל זה לא היה עם אמת, אחרי שהתקרבתי להבעש"ט השיניים כבר לא עפו לי מהפה, אבל זה כן היה עם אמת'.

זה הלא דיבור נורא.

כשהוא רואה ומבחין באור של הצדיק, של הבעל שם הקדוש, והוא לוקח את האור, ומניח בצד את כל מה שהיה לו לפני כן, נכנס בו אור של אמת.

רבי נתן התקרב לרבינו והוא הבחין באור של רבינו, הוא הבחין באמת של רבינו, וממילא כל מה שהיה לו מקודם, לא קיבל עוד שום חשיבות בעיניו. הוא כבר לא ראה בעצמו את המעלות של פעם.

וזה נקרא 'להניח את הכל בצד' לא שהוא כבר לא למדן ולא צדיק ולא קדוש, זה לא כך, אלא שהוא רואה כזה אור, שרבינו אומר על זה [סימן קל"א] 'טבע הקטנות שמתבטל לגמרי הגדלות'. אם אני מרגיש את אור הצדיק, לא יכול להיות שאני ארגיש בעצמי, עוד איזשהי ישות. שאם מרגישים אור גדול, האור הקטן כבר לא נראה.

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

אסור לדבר בשלילת המעלות של אדם, כגון לומר על אדם שאינו פיקח, או שהוא טיפש, וכל שאר לשונות המורגלים בפי הבריות על חוסר שכל.

ואפילו לומר על אדם שיש אחרים יותר חכמים ממנו, אסור.

וכן אסור לספר מעשה שמתוכו ניכר שאינו פיקח. כי כל זה מזיק לאדם בחייו, שלא ירצו להתחבר איתו בין בלימוד, בין בשידוך, בין במשרה. וכן אם נודע לו שאמרו עליו כך, גרם לו צער ופחד 'מה יאמרו הבריות'.

אסור לספר על תלמיד חכם שאינו פיקח בענייני העולם, וק"ו לספר עליו שאינו חכם בתורה, או לרמוז שיש הרבה גדולים ממנו, כי זה מוריד ערכו אצל השומעים ומקלקל השפעתו. ואם הוא מגיד שיעור או מלמד, יורד בזה גם לחייו, שאם לא יוכל להשפיע, יסלקוהו ממשרתו.

המדבר מתוך שנאה, גם כשיש תועלת מהדיבור, נענש כמדבר לשה"ר.

[קיצור הל' לשה"ר, פ"ב סעיף ג-ד]

פִּי כָּכָל מְקוֹם שֵׁשׁ מִחֻלְקוֹת, יֵשׁ פֶּהם נִיצוּצֵי קִנְיָה, דָּתָן וְאַבְרָם, פְּמוֹבָא;

ליקוטי הלכות, נזקי שבנים ד, יא

מהו התקשרות לצדיק? [ג]

[א] רביז"ל אמר (ספר המידות ח"ב צדיק אות כ') שהזכרת שמות הצדיקים מסוגל לשינוי מעשה בראשית. ואף שבוודאי הוא סגולה גדולה, אבל ר' נתן (ליקו"ה נטילת ידיים ד' - ו') מחבר אותנו לפנימיות סגולה זו, שהרי כל הצדיקים השאירו בעולם רושם מהאמונה שהיו דבוקים בה' בחייהם, וכאשר מזכירים את שמותיהם הקדושים, מתעורר מחדש הרושם של האמונה שלהם, וכאשר אנו דבקים באמונה שהשאירו בעולם אפשר לפעול ישועות גדולות.

כי באמת כל יהודי יכול לפעול ישועות עצומות למעלה מדרך הטבע, אלא שהדבר תלוי עד כמה מצליח לצאת מהדמיון של טבע, לדמות במחשבתו מציאות של הנהגה למעלה מהטבע. ככל שמצליח לצאת מהרגשת דמיון הטבע, כך באמת יכול להתפלל ולשנות את הטבע ולעשות ניסים למעלה מדרך הטבע כמו גדולי הצדיקים. אך כיון שבמציאות אנו שקועים במחשבות של טבע, על כן קשה לנו לפעול ישועות. [ב] וזהו העצה של הזכרת שמות הצדיקים - היינו להעלות בדעתו זכרונם של צדיקים שהיו אנשים בשר ודם שהסתובבו בעוה"ז אך דבוקים במחשבתם בדמיון ברור ומדויק באמונה שה' מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית. וככל שמרבה בהזכרת שמותם כך מתעורר הכח הרוחני שלהם, לברר מהאדם הדמיון של טבע ו'כוחי ועוצם ידי', ומתורמם למחשבות

של אמונה, וכיון שחי באמונה למעלה מהטבע, יש בכוחו לפעול ישועות. [ג] ובשביל לחדד הדברים יותר, אם 'להבדיל בין קודש לחול' יזכיר האדם 'שמות' של מאתיים מנגנים, תיכף יראה שמתעורר בו התקשרות לעולם הנגינה. ואם יזכיר ר"ל מאתיים שמות של אנשי פוליטיקה, יראה שהמח שלו נתפס חזק במחשבות שאלו. וכן בצד הקדושה, אם יזכיר מאתיים שמות של בעלי מחברי ספרים הידועים בגדול עיונם בגמרא, תיכף ירגיש כמה רגעים התקשרות לעולם העיון. [ד] ואף שיש בזה כח סגולי של רוח הטהרה שהיה אצל הצדיקים, בכל זאת יש בזה גם חיבור פשוט למושג 'התקשרות', שפועל ממש בחוש. שכאשר אדם עומד להתפלל, ומוחו מבולבל וטרוד וכו', ואז מתיישב בדעתו ואומר 'הריני מקשר עצמי לכל הצדיקים האמיתיים שבדורינו', ואם חושב על מה שאומר במילים אלו, ומנתק עצמו מכל מיני התקשרויות שהיה מקושר אליהם לפני התפילה, מחשבות של תאוות ר"ל, פחדים ודאגות, או מחשבות של פוליטיק, או סתם מחשבות של קרירות וניתוק, ומעורר עצמו התקשרות ואהבה לצדיקי הדורות [אפשר צדיק מסויים, ואפשר באופן כללי למושג צדיקים], וכן במשך כל התפילה הוא נזכר מאותם הצדיקים, זה בעצמו נוטן לו הכח להתפלל בכוונה, ולזכור מה' כי מתאמת אצלו המציאות של ה'.

הליכות

שיחות ומנהגים

הכנה לשבת

שבת כבר מיום רביעי, וכפי שמזכירים בשידור של יום ביום ד' 'לכו נרננה', שבא לרמוז שכבר ביום ד' מתחיל הארת שבת. והיות שעיקר שלמות הצדקה הוא בשבת (ליקו"מ לא), לכן הקדימו לחלק את הצדקה כבר מיום רביעי. (שיח שרפי קודש ד, קג)

אשרי כולנו שזכינו למתנה טובה ויקרה כזאת שהיתה גנוזה בבית גזיו ושבת שמה, ובודאי צריכין לקיים זאת בפשיטות בלי חכמות בשמחה גדולה, אבל העיקר - להכין עצמו בלבבו ונפשו לחשוב מחשבות איך זוכין להמשיך על עצמו קדושת שבת קודש על כל פנים עתה. ולבקש הרבה מהשם יתברך על זה. (עלים לתרופה רכח)

לפעמים האדם מכין את עצמו לקבל הארת קדושת שבת בחשק גדול, ואחר כך בשעת כניסת שבת דייקא מתגבר עליו היצר הרע לפעמים, ונופל מתשוקתו ואובד כל חשקו.

וצריך שלא יבהלוהו רעיוניו ח"ו שלשוא היתה הכנתו, אלא ידע ויאמין שאדרבה, כי ע"י הכנתו נמשך עליו הארה מקדושת שבת, ולכן מתגבר עליו יצרו, כי 'כל הגדול מחברו, יצרו גדול ממנו'. ומי שמבין זאת, אזי אדרבה, מתחזק עי"ז ביותר להשתוקק אחר קדושת שבת, שעל ידי זה בעצמו זוכה לקבל הנפש היתרה של שבת.

(יקרא דשבתא עב)

נהגו אנ"ש להקדים בנתינת הצדקה עבור צרכי

בזכות מנהג קדוש

נולד לו בן, אסף כמה פרוטות בודדות וקנה מעט צרכי שבת וזרעונים לכבוד השלום-זכר, כמנהג ישראל. בערב שבת הגביר את הלהבה בעששית הנפט, כדי שתאיר יותר את הבית. לאחר סעודת ליל שבת פינה את השולחן לאורחים הצפויים, והמתין לבאים. אולם הסערה שבחוץ הייתה קשה כל כך, שאיש לא הגיע. לאחר שהמתין זמן רב, דן את הכול לכף זכות. בני הבית עלו על יצועם, גם התנוק גם בשלווה בעריסתו. אבי הבן עבר מחלון לחלון, סותם היטב את הפרצות בסמרטוטים לבל יחדור הקור פנימה ויצנן חלילה את בני הבית, ואז פנה אף הוא לישון.

כאשר הגיע רבי ישראל אל הבקתה, הקיש על הדלת והמתין קמעא, אך איש לא ענה. הוא שב ודפק, ושוב לא נשמע קול. שום רחש של הליכה.

מנהג יקר היה לו לרבי ישראל טרוביצר, מגדולי החסידים באומן, שלא לוותר על שום שמחה הנערכת בעיר. הוא לא הביט אל הדוחק ולא אל המרחק. בכל ברית, שלום-זכר, או כל שמחה אחרת, היה משתדל להשתתף, יהא בעל השמחה מי שיהא.

באחד מלילות השבת החורפיים, כאשר סערת שלגים עזה השתוללה בחוצות

המנהג שהציל העיר אומן כיום

אומן, סיימו התושבים את סעודת השבת והסתגרו בבתיהם המחוממים. הרוח יללה בין הסמטאות, והשלג נערם לגבעות לבנות שכיסו את העיר כולה. שום נפש חיה לא נראתה בחוץ.

לפתע נזכר רבי ישראל כי בקצה העיר מתגוררת משפחה ענייה אשר בן זכר נולד לה לפני ימים ספורים. בחוץ נשבה הרוח המקפיאה בעוז, אך רבי ישראל - שכבר עבר את גיל השמונים - לא חשב לרגע להימנע מלצאת את הבית. נשמה יהודית באה לעולם, וכי דבר של מה בכך הוא? ובאשר למזג האוויר הקשה - אדרבה, משום כך מצווה גדולה היא, ואם לא ילך, מי ישמח עמם?

הוא לא התמהמה אפילו רגע. התעטף היטב במעילו, חבש את כובע הפרווה לראשו, ויצא אל הרחוב הסוער. השלג הכבד הצליף בפניו, והרוח הקפואה הקשתה על כל צעד, אך הוא המשיך בדרכו בעקשנות, עד שהגיע אל הבקתה הדלה שבפאתי העיר.

אבי המשפחה היה יהודי עני ואביון, את פרנסתו השיג בדוחק, ובאותו שבוע, כאשר

הדבר עורר את חשדו. הוא הקיף את הבית והבחין שאין כל אור בוקע מן החלונות. בלב מודאג פנה לבית השכנים הסמוך וביקש מהם להתלוות אליו. יחד שבו אל הבקתה, קראו בקול רם לבני הבית ודפקו בחזקה על הדלת. אך אין קול ואין עונה. דומייה מוזרה עטפה את הבית בשעה שאמור היה להיות שוקק חיים.

בלית ברירה, פרצו פנימה. מיד בהיכנסם חשו בעשן כבד הממלא את חלל הבקתה ומיהרו לפתוח את החלונות לרווחה. המראה שנגלה לעיניהם היה מבהיל: בני הבית שכבו כולם מחוסרי הכרה. התברר כי העששית כתתה עקב תקלה כלשהי והפיצה עשן מחניק בבקתה האטומה, והם נחנקו בשנתם. בחסדי שמים עדין הייתה נשמתם באפם. השכנים מיהרו לחלצם, ובסייעתא דשמיא ניצלו חייהם.

למחרת התפרסם הדבר בכל העיר. אז הבינו הכול כי בזכות מנהגו הטוב של רבי ישראל להשתתף בכל השמחות בעיר - ניצלה משפחה שלמה ממוות לחיים.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוה"ר ח"ב סי' ח' שיעור ב'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

כי עקר יניקת הנשמה הוא מקריית. כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (פרכות מ"ג): 'מניין שמקברין על הריח, שאמרו: "כל הנשמה תהלל יד". איהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, הוי אומר: זה הריח.'

הריח המחיה את הנשמה

הנה השי"ת נטל נשמה מתחת כסא הכבוד והוריד אותה בגוף מר כזה מלא סרחון וגשמיות במקום שאין לה שום חיות והנאה, וגם כשהאדם אוכל והטוב שבאוכל עולה אל הנשמה ונותן לה חיות אבל חלק הרע שבאוכל מחזק את הגוף ומגשם אותו יותר ויותר [כמו שיתבאר להלן בענין מזונת דנשמתא]. אכן יש דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, והוא 'הריח', כלומר, הריח מחיה את הנשמה ומחבר אותה לשרשה שלמעלה.

ופנימיות הענין מובא בזה"ק ובכתבי האריז"ל (שמות ב. ויקהל רח: צו לה: אד"ר קלו: שעה"כ דרושי מוצאי שבת דף ס: ודרושי ליל שבת דף עב:). שהגבורות והדינים בשרשם הם קדושה גמורה אבל כשהם מתפשטים למטה הם מתעוררים טוב ורע ונעשים מהם פגמים רח"ל, וכשלוקט את הריח טוב ומעלה בנשימתו עד לדעת הם עולים מדרגה אחר מדרגה עד לחוטם העליון להתקן בשרשם, וזה הטעם שצריך להריח את הבשמים גם במוצאי שבת, שאחר שעזבת הנשמה יתירה של שבת צריך להשיב את רוח הנשמה שנשארה בריח טוב (וכמואב בפוסקים א"ח סי' רצז).

ואת שורש הענין דרשו חז"ל מהפסוק 'כל הנשמה תהלל י-ה', ועומק הענין מתבאר בכתבי האריז"ל (שער היחודים פרק ב, שער מאמרי רשב"י בשלח ועוד) שבפסוק זה רמז שם תב"ה שהוא אחד מע"ב שמות, היוצא מראשי תיבות 'כל הנשמה תהלל', והוא שם שהכה בו משה את המצרי, ועל כן רמז אותו בפסוק 'למה תכ"ה רעד', וכן נרמז בסופי תיבות של הפסוק דמית היות אה"ה כמוך, אוכיחה ואערך לעינך', שהוא פסוק שהשי"ת מוכיח את האדם (כמואב לעיל ח"א סי' ו).

וביאור הענין, כי הנה עבודת התוכחה אינה רק להוכיח את האדם להודיע לו את החטא, אלא להוציא ממנו את הרוח רעה שיש בו מיום לידתו והיא שגרמה לו לחטא זה, והוא סוד התוכחה של משה המובא להלן, ועל כן הרג בו את המצרי, וכמואב מהאריז"ל (שער הפסוקים שמות ועוד) שמצרי זה היה מחלק הרע שבקוין, ובשם זה הוציא ממנו את הרוח רעה שהייתה בו והעלה אותו אל הקדושה, אכן אין יכול לעשות תיקון זה אלא מי שהשלים את נשמתו במדרגת משה רבינו.

וזה שהביא פסוק זה, להודיע את דרך התוכחה, שהיא דווקא כשהנשמה מזדככת על ידה מהריח רע ואין לה אלא ריח טוב וטהור, עד שהיא יכולה לעלות מעלה בדרך של עשרה מיני נגינה הרמוזים במזמור זה עד המוחין העליונים (כמו שדרשו פסוק זה בזה"ק), וכן בתוכחה שהאדם מוכיח את עצמו יזהר לעשותה באופן זה דווקא, שהוא מאמין שכל נשמה שבעולם יכולה להלל את השי"ת, כי מכל אחד מיראל עולה נחת רוח למעלה ועל ידה הוא מהלל את השי"ת עד לשלמות המדרגה הנקראת י"ה.

להזהר שלא לעורר בדרך של קלקול הריח

ועל כן על ידי זה המוכיח, שהוא מבאיש ריחם, על ידי זה נחלשת הנשמה, שניקתה מקריח כנ"ל, וממילא נפסק השפע מקל העולמות התלויים בהם.

הנה עיקר התשובה היא לעשות נחת רוח להשי"ת ושוב ולעורר שפע חיים וקדושה בכל העולמות לתקן על ידי זה את מה שפגם וקלקל רח"ל. על כן אף על פי שיעיקר חיי האדם תלויים בתוכחה שיוכיח את עצמו ויתעורר על ריחוקו מהתכלית, אבל יזהר שלא תעורר תוכחה זו את הנמיכות ושברון הלב, כי אם נשבר מזה, ונופל לעצבות ואינו יכול להריח את ריח הטוב שבכל

לחידודא

איזה דבר הוא כמו "חתונה גדולה מאד" ושמחים ומרקדים שם הרבה מאד מאד בשמחה וחדוה גדולה? תד

תשובה לחידה הקודמת:
 מהו החידוש והפלא הגדול מכל יצירת מעשה בראשית? **עצם זה שהאדם יש לו בחירה!**

ליקוטי הלכות, רביה, א

הזוכה: לייבאלע פרידמן ירושלים.
 זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת קודש - דף קמ"ג

איך אפשר לדעת היכן האמת?
פעמים שהבלבול גדול וקשה להבחין היכן האמת, כי גם אלו המשקרים וכופרים באמת, מוכיחים כפי דעתם בסברות וראיות, ופעמים שאף מצליחים. לכן העצה היא להסתכל תמיד על הסוף, כלומר לבחון מה ייצא לבסוף ולהיכן יוליך אותו השיטה - האם השיטה שלו הוא מחמת שרוצה עכשיו עולם הזה, או שחושב על התכלית הנצחית.

יום א' - דף קמ"ד

את מי צריך ביותר לקרב?
עיקר התגברות כוחם של חכמת הטבע הוא דייקא על נערי ישראל המטמאים אותם בטומאתם שלהם, ועליהם מתגברים הנסיונות לבל יחדשו ימיהם ויפלו ר"ל לדעות של טבע ולפגם הברית. אבל מידה טובה מרובה, שהצדיק האמת מאיר את ה'רצון' לה', דייקא אצל בני הנעורים, לחזקם ולגדלם ולזרזם בעבודתם

יום ב' - דף קמ"ה

מה יש בעיקר לבדוק בהתבודדות?
עיקר העבודה של ההתבודדות לחשוב ולשפוט את עצמו היכן נמצאים הרצונות שלנו, לא רק לשפוט את מעשיו בפועל, אלא בעיקר לשפוט את דעתו ורצונותיו לבדוק להיכן נתפזרו. ומתוך המשפט הזה ששופט את עצמו יכול לבוא להתבוננות והשגה שבאמת אין לו שום מקום אחר לברוח ולהתחבא ממה שעובר עליו, וכך לחזור ולהתאחד עם השם יתברך עד שיכול לבוא לביטול לאין סוף על ידי החזרת הרצונות אל שורשם.

יום ג' - דף קמ"ו

למה ע"י נר יש לו כוחות להתגבר על יצרו?
עיקר כח הבחירה שיש לאדם הוא שיש לו כח עצמי של 'רצון', לרצות ואף לעשות מה שרוצה בעצמו, אפילו אם הוא היפך רצון ה' ח"ו. ועל כן הנדר יש לו כח לעזור לאדם לבחור בטוב, כי יש כח בפה של האדם לומר שהוא רוצה לעשות רצון ה',

וכך מקבל כוחות לבחור בטוב, אף אם היצר 'רוצה' אחרת.

יום ד' - דף קמ"ז

מהו הכח הגדול שיש בנדר?
הנדר הוא חידוש גדול שיכול האדם לאסור על עצמו איסור חדש שלא כתוב בתורה. וזה מחמת שהאדם התעורר מעצמו להשתוקק ולרצות את ה', אף שמצד התורה אינו חייב בזה. והוא כדוגמת מעשה של קנאת ה' צבאות, שמקנא לכבוד ה' אף שאינו מחוייב מצד התורה לקנאות, ועל כן שניהם - גם נדרים וגם קנאת ה' צבאות יש בהם כח להפוך דין לרצון, ויכול לתת כח חדש בבחירה של האדם לעמוד בניסיון ולבחור בטוב.

יום ה' - דף קמ"ח

האם 'כל' מה שכתוב בתורה מדבר עלי?
כל מה שכתוב בתורה מלחמות בין הקדושה לסטרא אחרא, כגון, מלחמת בלעם נגד משה וכדומה, הם מלחמות שנעשים היום ממש, וכל הברורים הגדולים שנעשו נעשים גם היום בכל דור ודור וכל אחד בפרטיות. ולפעמים מחמת שהם בחינות גבוהות המובאות בתורה, קשה לאדם להתחבר ולומר שעליו ממש עובר כל מלחמות אלו. אך ידע זאת, תיכף יקבל התעוררות להיכנס למלחמה זו ולבחור בטוב - כי בוודאי יש לכל אחד כח הבחירה, והתורה היא נצחית, וכמו שיש כח לסטרא אחרא ללחום גם היום, בוודאי יש גם לכל אחד כח של קדושה לנצח.

יום ו' - דף קמ"ט

למה קשה להתפלל?
כאשר קשה לפתוח הפה בתפילה, אזי מתייאש האדם מלהתפלל, מחמת שנדמה לו שהכל בדרך הטבע, ואין הנהגה של ה' שמנהיג את העולם ברצונו, ואינו מאמין שאפשר לפעול ישועה. ועל כן צריך להתחזק מאד בתחילת התפילה, לבקש רחמים על זה בעצמו שיתנו לו כוחות מלמעלה להאמין ברצון של ה', ועל ידי כך יתעורר אמונת הרצון, ויצליח לבקש רחמים, ובכך יכניע את חכמת הטבע.

מושגים בתורה ה' תניינא

השגות

חכם גבור ועשיר

פאר קדושת בני ישראל כלליות שבטי י-ה, שבהם מתגלה כל גיוני הקדושה, שהם שלמות המדות המתוקנות, הן בחכמה הן בגבורה הן בעשירות. וככל שיוצאים המדות מהכיסוי וההעלם של המדמה, מתגלה בכל מדה ביותר גילוי כבודו יתברך, על ידי הדעת שמברר שכל אלו הם גילוי כבודו, וכך שורה עליהם רוח הקדושה, אמנם בדווקא כאשר מתקרבים ניצוצות הקדושים המרוחקים, שהעלמו והסתירו את הקדושה מחמת דמיון שליטת הנחש, ועתה הם חוזרים ומתפרסם כבודו יתברך, נשלם הדעת יותר ויותר, והוא התגלות מדות הקודש בכל מדה ומדה שהשם יתברך מתפאר בה. וזה עצמו צריכים לבקש ולהתעורר על גלות המדות הקדושות על ידי הסתרת דמיון שליטת הנחש, ובכח הצדיקים מאירים המדות הקדושות.

חלקי העולם הרי אינו יכול לפעול פעולה זו.

התוכחה של הצדיק מעוררת תקווה וכח של תיקון

אָבֵל כְּשֶׁהִמּוֹכִיחַ רֵאשִׁי לְהוֹכִיחַ, אָזִי אֶדְרָבָא. הוא מוסיף ונתן ריח טוב בהנשמות על ידי תוכחתו. כי התוכחה צריכה להיות בבחינת התוכחה של משה, שהוכיח את ישראל על מעשה העגל, שעל ידי תוכחתו נתן בהם ריח טוב, בבחינת (שיר השירים א): "נרדף נתן ריחו", הנאמר על מעשה העגל. עזב לא נאמר, אלא נתן, כמו שפרש רש"י שם וזמן שאמר רבותינו, זכרונם לברכה, בגמרא (שבת פח:). כי על ידי תוכחה של משה על מעשה העגל הוסיף ונתן בהם ריח טוב, שהוא בחינת מזוּנָא דנשמתא. כי עקר יניקת הנשמה היא מהריח כנ"ל, כי על ידי קול המוכיח שהוא ראוי, על ידי זה הוא נתן ריח טוב בהנשמות, שהוא בחינת מזוּנָא דנשמתא כנ"ל: קודם הסתלקות משה הוכיח את ישראל על כל עוונותיהם ובראשם על מעשה העגל, אכן לא אמר זאת אלא ברמז, וכן כשמעורר הכתוב בשיר השירים על עוון זה אמר 'נרדף נתן ריחו' ודרשו חז"ל (שבת פח: ועוד) על מעשה העגל, שרצה לומר שסר מישראל הריח הטוב שהיה בהם, אבל הכתוב אמרו בלשון רמז ולא אמר 'עזב' אלא 'נתן', לרמז שעדיין חביבותיה גב' - עדיין אנחנו חביבים לפניו. ומבאר רבינו, שרמז בזה חז"ל שלא עזב נרד זה את הריח הטוב, כי אף על פי שישראל עזבו את הטוב ושקעו בעוון נורא זה בכל זאת אפשר לתקן גם את עוון העגל כי לא עזב ריח זה. אכס אם נתבונן בפשטות הפסוק יש לפרשו גם בלשון שבחה של כנסת ישראל, שהמלך מסב עמה והיא מגלה את ריח הטוב, וכך דרשו בזה"ק (אחרי סא: ובשער מאמרי רשב"י פ' האד"ז) על יחוד נורא הנעשה בעליונים עד שנמשך גם בכנסת ישראל המעלה ריח טוב. וביאור הענין, כי סוד הנרד מובא בזה"ק ובכתבי האריז"ל שהוא כנגד שם אל' שהוא הראשון שבמידות הרחמים, שהוא פותח את שערי הרחמים להאיר לעולמות התחתונים, ושם הוא יורד מדרגה אחר מדרגה עד לשכינה הק' ומעטר אותה במיני בשמים, להמתיק את דיניה ולהאיר לה שפע חדש.

וזה דרך התוכחה של הצדיק, שהיא תלמי נחמה של משה רבינו המוסר את נפשו על עוונות ישראל להפוך את ירידתם לעליות, שגם אחר פגם נורא כזה הוא יורד ומעלה את כל חלקי הקדושה עד שהופך את הירידה לעליה לתת ריח טוב בשכינה הק' [כמו שיתבאר להלן בענין תפילה בבחי' דין]. וכך הוא אצל כל אדם, אם מעורר את עצמו בדרך התוכחה של הצדיק וללכת בעצותיו הק' יכול לשוב ולעורר בנשמתו ריח טוב.

ואכן גם מאמר זה אמר רבינו קודם הסתלקותו ממש, כי באמת הדרך היחידה לתקן את המצב שמשתלט העקב דסטרא אחרא הוא נפילת אפים בוד מסירות נפש והסתלקות הנשמה למעלה, והוא בעיקר נשמות הצדיקים שהששלימו הנר"ן והם נוטלים את כל יגיעתם שהתיגעו בזה העולם, וביותר רביה"ק שעלה ונתעלה במעליות שאין להם שיעור, והעיד שלא השתמש כלל בזכותו, אלא שמר את הכל ליחוד זה, וכאן נוטל הכל ועולה אות ובמס"י לשכינה הק', שהוא היחוד הגדול שלא היה מעולם, ואת כל יחוד זה עושה כדי שעל ידו נוכל להנצל מהתגברות הסט"א, כי הוא לכד יכול להמתיק הכל, וזה סוד ההסתלקות רבינו, ואת כל זה רמז כאן.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yofamattar@outlook.co.il לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו הייעוץ בקול הלשון 03617116, באירוש בשלוחה 6, בלשה"ק בשלוחה 5.

התבוננת פעם איך מדליקים נר?

כל המציאות של 'הדלקת נרות' הוא דבר פלאי מפלאי הבריאה. לוקחים נר ומדליקים בו נרות אחרים לאלפים ורבות כמה שירצה. ואילו לא היו לו עוד נרות בוודאי לא היה יכול להדליק אבנים ועפר. וכן אילו לא היה לו נר להדליק ממנו, או איזה להוציא ממנו אש, בוודאי גם כן לא היה אפשר לו להדליק.

נמצא שהכל מאיתו יתברך, האש והנר והשמן והפתילה, המדליק והנדלק. ואף על פי כן, אילו לא יעשה האדם את המעשה בעצמו, לקחת נר ולהדליק בו נרות אחרים, בוודאי לא היו נדלקים מעצמם, כי כך ברא השי"ת בבריאה, שהכין הכל בחכמתו יתברך, ואף על פי כן רוצה שיהיה איזה פעולה למעשה מצד האדם עצמו, אף שעצם ההדלקה, וכל עצם המציאות שיש אש שצריך לעבור ממקום למקום הוא פלאי הבריאה ממש.

וכמו כן היה מעשה עשיית המנורה, שמשוה התקשה איך לעשותה, עד שאמר לו ה' שישלך אל האש חתיכה של זהב ותיכף נעשה המנורה על כל פרחיה וכפתוריה. שלכאורה אם כך נעשה המנורה למה היה צריך ה' ללמד את משה כל דרכי עשייתה, למה לא להשליך מלכתחילה הזהב. אלא שכך הוא סוד הבחירה, שבאמת הכל מאיתו יתברך, ואף על פי כן צריכים אנו רק התעוררות ותשוקה אל האמת, שמלמדים האדם מה צריך להיות, וכך מכוון עצמו בהשתוקקות חזקה לעשות מה שצריך, ובפעולת ה' עושה הכל, ממש כמו הדלקת הנר, שהאדם רק מצרף את הנר המדליק ואת הנר הנדלק.

וכמו כן הוא ממש עבודת ה', שכל קיום התורה הוא כעין עשיית מנורה, ה' אומר בדיוק מה צריך לעשות, והאדם מצידו מכוון עצמו ברצון חזק שיהיה כך וכך, אך יחד עם זאת לזכור שאדם לבד אינו יכול, אלא הכל מאיתו יתברך, ואז פתאום הדבר נעשה כאילו מעצמו. ממש כמו הדלקת נר, שכל העבודה לעשות פעולת ההעברה של האש מכאן לשם, להכין ליבו שה' הוא זה שמדליק והוא זה שמפסיק, (ליקו"ה קר"ש ה' - ט).

גם בחינוך, כל התכלית הוא להאיר נשמות ישראל. וככל שאדם מנסה להכין תכניות ולחשוב מחשבות, במשך הזמן יכול לראות ששום דבר לא מצליח כמו שרצה. כי תפקיד המחנך הוא רק להעביר אש מכאן לשם. לבטל את עצמו בעבודתו בכל בוקר, ובכל עת במשך היום כשזוכר, שסך הכל הוא מעביר אש של תורה ויהדות ואמונה וכו' מדור קודם לדור הבא, ואין זה מכוחו כלל, רק לרכז עצמו ברצון חזק שהוא רוצה שיידלק אש.

וככל שמבטל עצמו לזכור שהוא לא עושה כלום ממש, לא בגדר מליצה אלא ממש כמו הדלקת נר וכמו עשיית מנורה, אז יראה פלאות ממש בהצלחת החינוך - למעלה מדרך הטבע.

להחזיק יחד

מיני מחלוקת ושינוי דיעות, וממילא לא יוכלו בשום אופן להשיג לימודי רביז"ל על אמיתתם, כי הכל תלוי במדת האחדות.

וכידוע שמוהר"ת ז"ל היה רגיל לומר, שאם אנשי שלומינו היו אווזים את עצמם ביחד, אינם יכולים לתאר לאלו אורות היה רביז"ל מביא אותם, והיה תמיד מרבה לדבר מן האחדות והאהבה והשלום שצריך להיות בין אנשי שלומינו, כי לימודי רביז"ל צריכים להביא אהבה גדולה בין כל המקורבים אליו, ואף על פי שגם אמר רביז"ל פעם (חיי מוהר"ן סי' שי"ט), "אני אעשה מכם כתות כתות", לא היתה כוונת רביז"ל שיהיה "מחלוקות" בין הכתות חס ושלום, רק שתהיינה כמה כתות של תלמידים שימסרו נפשם על נקודת שונות שבדברי רביז"ל, היינו שיהיו אלו שימסרו נפשם על לימוד התורה, וסדר דרך הלימוד של רביז"ל, והיו אלו שימסרו נפשם על תפילה והתבודדות, והיו אלו שימסרו נפשם על הפצת ספרי רביז"ל, וכן שאר כל העבודות, אבל כולם יכוונו דעתם ויתאחדו לבם להכניס את לימודי רביז"ל בקרבם ובקרוב כל העולם, אבל לא שתהיה, חס ושלום, מחלוקת ופירוד לבבות ביניהם, אלא אחדות נפלאה, וכמו שאמר רביז"ל (חיי מוהר"ן רצב) "העולם ראוי שיתמחהו עצמן על האהבה שבינינו".

אחר מחלוקת קורה ועדתו נאמר בתורה "ולא יהיה קרח וכעדתו", ומכאן למדו חז"ל (סנהדרין קי.). שהמחזיק במחלוקת עובר בלאו.

לעומת המחלוקת עומדת מעלת האחדות, ובפרט בספרי רבינו המלאים ממדה זו, שממש מדת האחדות עולה על הכל, ובלי אחדות אי אפשר בשום פנים להשיג את אור רביז"ל, כי האור של רביז"ל רם וגבוה כל כך, עד שאי אפשר להשיגו רק כשאדם באחדות גמורה עם כל הבריות, ואין לו שום טינא בלבו על אף אחד מיישראל, כי כפי עומק המושג של לימודי רביז"ל, שהם טמירים ונעלמים מכל העולמות, וכמו שמתבטא מוהר"ת ז"ל (ליקו"ה תולעים ד) על הסיפור של ה' בעטלירס (סיפ"מ"ג) "סוד מעשה זה נעלם מכל העולמות", אי אפשר להיות לאדם שום מושג בהם כשיש לו פירוד לבבות עם איזה בר ישראל.

וביאור הענין, כי תיכף ומיד שנפרד מאיזה בר ישראל, גורם פירוד בין העולמות התלויות בנשמות ישראל, ולא תוכל נשמתו לעלות למעלה ולהשיג את אור רביז"ל, שהוא למעלה מכל העולמות, והבעל דבר יודע את זה, ולכן מנסה בכל מיני אופנים להכניס פירוים וחילוקי דעות בין המקורבים אל רביז"ל, שיהיו עסוקים בכמה

עומק הפרשה

לוי. תחבטל לכהן

ויקח קרח - ואתפליג קרח (תרגום)

עומק מחלוקתו של קרח מבואר בזה"ק (בראשית ז.) שהעולם נברא בדרך של ימין ושמאל, חסדים וגבורות, החסד הוא אור פשוט של תיקון ושלימות, לעומתו הגבורות הם צמצום ומהם משתלשלים הדינים הגהינים והמחלוקת, אהרן הכהן שרשו בחסדים, ולעומתו שבט לוי ובהם קרח שרשם בגבורות, שני צדדים אלו נמשכים ממעשה בראשית והלאה לכל הדורות, השי"ת בחר באהרן כדי להמשיך את החסדים בעולם, ועל הלויים היה מוטל להכליל בו בזה לכלול את הגבורות החסדים, כח זה מסור ביד משה שיהיה לוי, בכוחו היה לכלול את הגבורות בחסדים, אבל קרח רצה להמשיך את הגבורות לכשעצמם ולא לבטל אותם כלפי החסדים אלא להנהיג בהם את העולם, ועל כן נפל בהם לגהינם.

מוהר"ת כדרכו מבאר את הענין בדרך עבודה, כי יש שני צדדים בבריאה והם שני כוחות מנוגדים זה לזה, בהסתכלות חיצונית נראה כאילו כל חלק בבריאה מושך את האדם להתרחק להשי"ת, הממון מושך את האדם בשעת ההצלחה להרגשת 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה', ובשעת החוסר הוא מביא אותו לראגה או לשלוח יד בממון שאינו שלו ח"ו, וכן מאכלים ודומיהם מושכים את האדם לתאות אכילה וכדו', וכן

כל חלק בבריאה.

אבל אם יסתכל האדם על הבריאה בהסתכלות פנימית יותר ישמע ממנה קול אחר, הממון מושך אותו למושא ומתן באמונה לתקן את השכינה הק' (כמובא בליקו"מ סי' יא, לה, נד ועוד), האכילה מושכת אותו לעורר יחודים עליונים (כמובא בליקו"מ סי' יט, מז, סב ועוד) וכן כל חלק בבריאה אם יסתכל על משיכתו בהסתכלות פנימית יותר יבין כי כל הבריאה היא אמצעי להתקרב על ידו להשי"ת.

שני קולות אלו אינם שוקטים לעולם, בכל זמן יוכל האדם לשמוע את שני הקולות, עבודתו היא לכלול את קול הדינים והצמצום בקול הטהור והפשוט, כלומר לקחת את הקול המושך אותו להבלי העולם ולחסרון אמונה ולהתגבר עליו לעבוד את ה' בקול הישר, כשהאדם כופה קול זה ומשתמש בעולם בכשרות כציווי הקול הישר, הוא כולל את השמאל בימין את הגבורות בחסדים, כח זה הוא כוחו של משה רבינו אותו הוא מורה לבאים אחריו.

לעומת זאת קורח רצה להנהיג את העולם בקול השמאל, לחיות את חיי העולם בלי לקשר אותם למעלה - למקום מרומם יותר ולקול העדין המושך אותו כלפי מעלה, ומאחר שנמשך אחר קול זה נפל בעומק האדמה ושם הוא עומד ומכריז 'משה ותורתו אמת והן בדאין'. (ע"פ ליקו"ה פריה ורביה ג, כז)

מה למעשה, איך מתגברים על היצר הרע?

תחבר את עצמך לידיעה שאתה חלק ממידת המלכות. ואל תפחד לחשוב כמה פעמים ביום מחשבות מרוממות שאתה כמו 'הצדיקים הדבקים במלכות דקדושה'. למרות שיכנס בך מחשבות של חלישות הדעת, שאתה בעל דמיון שהולך גבוה מדי - דע לך, שהמחשבות האלו הם הם היצר הרע - 'כי היצר הרע רוצה להטביע ולהשפיל את החן והחשיבות של ישראל בחינת 'מלכות דקדושה', (ליקו"מ סי' א').

איך למעשה מקבלים כח בנפש להמליך את ה' גם כשאין חיות?

לא אמרנו לחשוב רק 'להמליך את הש"ת', אלא בעיקר שתדע את עצמך ותרגיש איזה חן יש לך אצל ה' מחמת שאתה חלק ממלכותו, עד כדי כך, שהוא משתוקק להתגלות אצלך במח, להכניס לך שכל ומוחין קדושים בכל מצוה ובכל פעולה שאתה עושה. ככל שתחשוב מחשבות מענין השייכות שלך למלכות ה', אבל מתוך הגדרה שיש לך 'חן' אצלו, ותתענג מהמחשבה הזו שיש לך חן אצלו, כמו שאתה עומד לפני אדם חשוב

שמסתכל עליך בעיניים נוצצות. אז תמצא את עצמך עומד ומשתוקק לה' בכל פעולה שאתה עושה, כמו לבנה שעומדת מול השמש בהשתקקות שיאיר בה אורו. והו מחשבה של 'מלכות' שנותנת חיות, והיא מחשבה שיכולה לגדול מדרגא לדרגא.

מה לעשות שאיני מרגיש חלק מהמלכות של ה'?

זאת מחמת שתכונת מידת המלכות היא, שפעמים שהיא חזקה בהכנעה וההשתוקקות שלה לקבל אור מה', ופעמים שהיא נחלשת ואין לה כח לעמוד בהכנעה ובציפייה לה' שיאיר עליה אורו. וצריך אותה לתת כח למידת המלכות, על ידי שתתחזק ברגעים של חלישות, לתפוס איזה ספר, וללמוד בכח גדול קצת זמן, מתוך ידיעה שיש כח עצום ללימוד שלך להפוך לך את ההסתכלות על עצמך, עד שתדע שאתה חלק מהמלכות, ויש לך חן עצום אצל ה', (ע"פ ליקו"מ סי' א').

◆ "ובאמת הוא מן הנמנע ואי אפשר לספר בשבח החבור הקדוש הנרדף הזה - - -" (הקדמת ליקו"מ) לומדי העמוד היומי בליקוטי מוהר"ן מתכוננים בסילודין לקראת סיום מחזור ל"א והתחלת מחזור ל"ב בעש"ק הבאה פרשת חוקת. אלו המשתוקקים לעסוק בתורות רביה"ק בקביעות - לא חייבים להמתין לסיום, וניתן להתחיל עוד היום!!

◆ היכוננו! היכוננו! למעמד האדיר "סיום ליקוטי מוהר"ן המרכזי" שיתקיים אי"ה במוצש"ק פרשת חוקת, בביהמ"ד 'אנשי הצדיק' בבית שמש. פרטים יבואו!

◆ "עדין לא עלו שעשועים פאלה לפני השם ותברך כמו אלו שעשועים שנעשין על ידי התפללות אלו שעושין מן התורות": יחד עם סיום הליקוטי מוהר"ן, יסיימו גם את ה'ליקוטי תפילות' ע"פ לוח מורשת הנחל (2 תתי סעיפים ביום במהדורות 'תורת הנצח' ולב הנחל). ואשרי מי שמעשיו מרובין מהמחמתו!

◆ התורה הזמנית: ארגון "לטייל בתורתו" לעידוד לימוד התורה הזמנית, במסלול תורה ד' קמא, מודיע לכלל הציבור כי ניתן להתחבר לתורה הזמנית עם שיחות בני דקה בשלוחה 1 בקו' לסלסל בתורתו' ולהטען לכל היום כולו! 046277313.

◆ אומן: החכם עיניו בראשו ולא ממתין דרגע האחרון, ומתחיל כבר עכשיו להתפלל על הפרט ועל הכלל; שנזכה להגיע לרביה"ק לימי ר"ה הק' כאשר ציווה ללא מניעות מבית ומחוץ, חן מלחמות והן צווי עיכוב יציאה, והן ללא חובות ומניעות שונות. כל תפילה פועלת!

יול ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למועדים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מדי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישת כנס נצחי: עלה לתרופה, בנק
מרכזתל 17, סניף 725, חשבון 36645.

מאת הר"ר ג' ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו הלכה פסוקה

הלכות הפרשת חלה

שוב לכל הדעות. ונראה שאף אם נעשו מקדום ממש, אין חייב להפריש חלה. קרעפלאן/פיסנים, ח'בים בהפרשת חלה. קאגל אטריות, אם האטריות הם מומפצל עם הקשר הגון, אין צורך להפריש חלה לאחור הקפית הקאגל (ראה: מנחת יצחק, ח קח. קובץ מבית לוי, י"ד חלה עמוד שנה. ש"ת אבן ישראל, ז מב. לקט העומר, ד הערה טו. ש"כ, ח"ג חוספה לפני"ד סה, מהגרש"א. אור לציון, ב' ב' ו).

בלינצ'ס: (א) אם נעשית מתערבת דלילה של קמח ששופכים לתוך מחבת או על גבי מתקן חשמלי או בתוף מכשיר לעשיית בלינצ'ס, ובמטרה שהתערבת תתפשט הטיב ונעשית בלינצ'ע דקה, אינה מחבת בהפרשת חלה. (ב) אבל אם היא בלינצ'ע עבה קצת, וכן 'פנקייק', צריך להפריש חלה בלי ברכה לאחר שנעשית העלה של הבלינצ'ע. (ג) אם שופכים את הבלינצ'ע לתוף שקע/גומה [כדי שתתקבצו והקבל עב' מסים] צריך להפריש חלה עם ברכה.

עגה מקמח מצה שנעשה ממצה שפכר הפרישו מופנה חלה, אין צורך להפריש חלה עוד הפעם מהעגה. עגיות משבלת שיגעל/קוואקר: אם נעשו בלי קמח רק משבלת שועל רגיל או מקוואקר אינסטנט/ בשול מהיר, נראה שפטריום מהפרשת חלה. אמנם מצה הנעשה מדיסה של שבלת שועל המינצ'ים לתנוקות, נראה שחייב בהפרשת חלה.

לחם נבטו יש להפריש חלה בלי ברכה. לחם ללא גלוטן יש להפריש חלה בלי ברכה. אכן מצוי לחם כזה שאינו נעשה כלל מקמח של חמשת מיני גלוטן, ואז פטור מהפרשת חלה. לחם ח'בים להפריש חלה עם ברכה.

לחם נבטו יש להפריש חלה בלי ברכה. לחם ללא גלוטן יש להפריש חלה בלי ברכה. אכן מצוי לחם כזה שאינו נעשה כלל מקמח של חמשת מיני גלוטן, ואז פטור מהפרשת חלה. לחם ח'בים להפריש חלה עם ברכה.

חיזוק השבועי

מי שרוצה לחוס על חייו ולהסתכל על התכלית למען ייטב לו לעד, צריך להשתדל בכל כוחו שיהיה על כל פנים שכן לכל מקום שמוציא איזה קבוץ של פשרים ויראי ה' המקורבים לצדיקי אמת העוסקים לנשת אל הקדש ולהתפלל בכונה ובכח וכו', כי צריכין ליהר מאוד להיות נטפל לעושי מצוה... וזה עקר מחלקת קרח ועדתו על משה רבינו: ליקוטי הלכות, נזקי שכנים ד, יא

יהלום
ואפלו עתה, אי אפשר להמשיך הדעת הקדוש, כי אם ע"י גדולי מבחרי הצדיקים שה' יתברך שולח בכל דור: הל' נט"ו, סז